

### متن پرسش

با عرض سلام محضر استاد عزیز و آرزوی قبولی زیارات: پیشاپیش عذر خواهی می‌کنم که وقت حضرت عالی را می‌گیرم. بنده از نو جوانی مقید به نماز اول وقت و جماعت بودم و حساسیت خاصی نسبت به آن داشتم و بحمد الله از برکات آن نیز بهره بردم اما الان که چندین سال می‌گذرد و مشغله کاری و متاهل شدن و فرزندان به سراغم آمده گاهی اوقات از نماز اول وقت یا جماعت باز می‌مانم و با اینکه می‌دانم مستحب است اما غم بزرگی دلم را می‌گیرد و به حدی شدید است که شروع به پرخاش و عصبانیت می‌کنم و بعد از آن با خود می‌گویم هر چه تا حالا مقید بوده‌ای فایده نداشته والا تا کنون اخلاق خود را اصلاح کرده بودی و همین طور است وقتی که به زیارتی می‌روم بعد از بازگشت به جای اینکه بهتر شوم بدتر می‌شوم و اصلا دست خودم نیست. مثلا همین امثال بعد از اربعین اصلا انگار نه انگار زیارتی رفتم نه حضور قلبی و نه تقوای بهتری. واقعا از این حالات نفس خودم خسته شده‌ام و وقتی همه تلاشهایم را بی نتیجه می‌بینم بسیار ناامید و عصبی می‌شوم و رفتارم با اطرافیان بدتر می‌شود انگار آن بیچاره‌ها مقصرند. لطفا راهنمایی بفرمایید.

### متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به سعهی رحمت الهی فکر کنید که او با اندک نیت ما نظر لطفش را می‌گشاید و از این طریق مواظب خواهید بود که شیطان شما را مأیوس نکند. آری! شیطان با ایجاد یک غضب می‌خواهد القاء کند که زحمات ما بی نتیجه بوده است، در حالی که ما باید به سعهی رحمت الهی فکر کنیم که مگر می‌شود او بر اساس نیت ما با ما برخورد نکند. موفق باشید